

РЕШЕНИЕ № 237 ОТ 30.06.2015 Г. ПО Н. Д. № 1987/2014 Г., Н. К., П Н. О. НА ВКС

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и пети май през две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ю. К.

ЧЛЕНОВЕ: 1. Б. Т.

2. Галина ЗАХАРОВА

при участието на секретаря Н. Ц. и в присъствието на прокурора М. В. разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 1987 по описа за 2014 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Т. В. И., чрез адвокат С. А., против срещу решение № 31 от 06.11.2014 г. по в.н.о.х.д. № 101/2014 г. на Апелативния специализираннаказателен съд, с искания за неговото изменение, преквалификация на престъплението в по-леко наказуем закон и прилагане на чл. 66 от НК.

Жалбоподателят се позовава на всички касационни основания. Твърди, че въззивната инстанция е била задължена да оправдае подсъдимия по по-тежката правна квалификация по чл. 321, ал. 1 от НК, след като го е признала за невинен да е ръководил организирана престъпна група, с което е нарушила материалния закон по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Допуснати са и съществени процесуални нарушения, тъй като доказателствата не били преценени в цялост и не подкрепяли направения от съда извод за авторството на престъплението (основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК). Наложено наказание счита за явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, във вр. с, ал. 5, т. 1 и 2 от НПК, тъй като не е съобразено с индивидуализиращите предпоставки и с целите по чл. 36 от НК, както и неправилно е отказано условно осъждане.

В съдебно заседание подсъдимият и неговият защитник адвокат Н. А. поддържат жалбата по изложените в нея съображения, но допълват исканията с нови за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане или за оправдаване.

Представителят на Върховна касационна прокуратура счита исканията на касатора за неоснователни, защото обвинението е доказано, не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наложените наказания са справедливи.

Подсъдимият Т. В. И. настоява да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбата, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 12 от 14.05.2014 г. по н.о.х.д. № 934/2013 г. Специализираният наказателен съд е признал подсъдимия Т. В. И. за виновен в това, че в периода от месец май до 21.12.2011 г., в гр. С., на територията на комбинат "К." ръководил организирана престъпна група с други пет лица, създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 194 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 1, във вр. с, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказание от пет години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият бил признат за виновен и в това, че на 21.12.2011 г., около 21.00 ч., в гр. С., комбинат "К.", от склад № ... на "Д. резерв", в условията

на повторност и след предварителен сговор други пет лица (за които наказателното производство е приключило със споразумение), като деянието не представлява маловажен случай, чрез разрушаване на прегради здраво направени за защита на имот направил опит да отнеме чужди движими вещи, собственост на Агенция "Държавен резерв и военновременни запаси", на обща стойност от 2 480, 40 лева, като опитът останал недовършен от независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 195, ал. 1, т. 3, 5, 7 и 9, във вр. с чл. 194, във вр. с чл. 28, ал. 1, във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му било наложено наказание от три години лишаване от свобода.

На основание чл. 23 от НК съдът определил едно общо най-тежко наказание в размер на пет години "лишаване от свобода", за чието изпълнение определил първоначален строг режим в затворническо общежитие от закрит тип и приспаднал, на основание чл. 59, ал. 1 от НК, времето, през което подсъдимият бил задържан под стража" от 21.12.2011 г. до 14.12.2012 г.

На основание чл. 68 от НК съдът привел в изпълнение отложено наказание от три месеца лишаване от свобода по н.о.х.д. № 16299/2011, по описа на Софийски районен съд, 99 състав.

С решение № 31 от 06.11.2014 г. по в.н.о.х.д. № 101/2014 г. Апелативният специализираннаказателен съд изменил частично първоинстанционната присъда, като оправдал подсъдимия Т. В. И. да е ръководил организирана престъпна група, създадена с цел да извършва престъпления по чл. 194 от НК, както и за инкриминирания период от началото на месец май 2011 г., намалил размера на наказанието лишаване от свобода на три години (за престъплението по чл. 321 от НК), на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а така също и общото най-тежко наказание по чл. 23 от НК, и оправдал подсъдимия по второто обвинение по квалифициращото обстоятелство на чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК.

Касационната жалба на подсъдимия е неоснователна.

Несъстоятелно е оплакването, че въззивният съд е нарушил материалния закон и оправдавайки подсъдимия И. като ръководител на организираната престъпна група пропуснал да преквалифицира престъплението в по-леко наказуем закон - този по чл. 321, ал. 2 от НК.

Апелативната съдебна инстанция е посочила своите съображения да оправдае подсъдимия не като ръководител на престъпната групировка изобщо, а по невъзведено в закон обстоятелство. Първоначалното обвинение е по чл. 321, ал. 3, във вр. с, ал. 1 от НК, като освен користната цел погрешно е записано, че организираната престъпна група е създадена и с цел да върши престъпления по чл. 194 от НК. Подобен текст не съществува в диспозицията на чл. 321, ал. 3 от НК и основателно въззивният съд в пределите на своите правомощия е изключил това незаконосъобразно обстоятелство от първоинстанционната присъда, където то неправилно е било отразено. По този начин Апелативният специализираннаказателен съд е прецизирал правната квалификация на извършеното от подсъд. И. престъпление и е поправил грешката на низовия съд. Касаторът неправилно счита, че е оневинен за организатор на престъпното сдружение и вместо по чл. 321, ал. 3, във вр. с, ал. 1 от НК следва да носи наказателна отговорност само като участник в групата по чл. 321, ал. 2 от НК. Не е допуснато наведеното нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НК от въззивната инстанция.

В касационната жалба е изложено твърдение, че събраните по делото доказателства не са били преценени в цялост, поради което и изводите са неправилни. Направена е препратка към аргументите на защитата, направени в хода на въззивните прения. Касационният съд няма основание да разгледа това твърдение за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като не е неконкретизирано и не разполага с правомощия служебно да проверява правилността на цялостния съдебен акт, а само по

отношение на обжалваните му части и обжалвалите лица - чл. 347 от НПК. Правомощията на инстанцията като смесена контролно-отменителна и ревизионна (в изрично уредени случаи) са значително ограничени от тези на въззивната инстанция, поради което наведените пред апелативния съд доводи, възражения и искания не могат да бъдат задължителни за касационния съд.

Искането за намаляване на наказанието поради явната му несправедливост е неоснователно.

Наложеният на подсъдимия Т. В. И. наказанието лишаване от свобода са били предмет на внимателно обсъждане от въззивната инстанция. За престъплението по чл. 321 от НК тя е намерила санкцията за несправедлива, поради което е заменила приложението с присъдата институт по чл. 54 от НК с привилегированието по чл. 55 от НК и е намалила размера от пет на три години лишаване от свобода. В обжалваното решение са обсъдени всички индивидуализиращи обстоятелства. В жалбата не са наведени други известни в делото обстоятелства, занижаващи обществената опасност на подсъдимия или на осъществените от него престъпления в по-голяма степен от преценената с въззивното решение. Допълнителното намаляване на наказанието не е оправдано и от гледище на целите по чл. 36 от НК.

Постановяването на условно осъждане по чл. 66 от НК е законово недопустимо, поради наличието на предходни осъждания на подсъдимия Т. И., които препятстват приложението на института и предпоставят извършеното престъпление кражба за извършено при условията на специален рецидив по смисъла на чл. 28 от НК (правната квалификация е по по-тежко квалифицирания състав по чл. 195, ал. 1, т. 7 от НК).

Предявените от касатора оплаквания не дават основания за удовлетворяване на направените в жалбата искания. Атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 31 от 06.11.2014 г. по в.н.о.х.д. № 101/2014 г., по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

